

PRINCIP ROZÚČTOVÁNÍ TOPNÝCH NÁKLADŮ POMOCÍ ELEKTRONICKÝCH INDIKÁTORŮ - ROZDĚLOVAČŮ TOPNÝCH NÁKLADŮ .

Vážení uživatelé bytových a nebytových jednotek,

rozúčtování topných nákladů mezi konečné spotřebitele podle skutečné spotřeby je nezbytným motivačním prvkem pro rozumné hospodaření s teplem v bytové i nebytové sféře . Vzhledem k tomu, že ve velké většině případů jsou vytápěné prostory zásobovány teplem z několika zdrojů (stoupaček) není vzhledem k ceně rentabilní použití absolutních měřičů tepla a využívá se nepřímého měření spotřebovaného tepla v závislosti na změnách charakteristické teploty otopného tělesa v čase. Využívá se takzvané poměrové metody, kdy se část celkových nákladů na dodané teplo do objektu rozdělí mezi konečné spotřebitele v poměru údajů zjištěných na elektronických indikátorech RTN s použitím výkonových a korekčních koeficientů. Na otopná tělesa v zúčtovací jednotce-objektu se instalují indikátory – rozdělovače topných nákladů (IRTN), které umožní rozúčtování tepla podle poměrné spotřeby tepla ve bytech jednotlivých spotřebitelů . Dovolte nám nyní uvést několik řádek o tom, jakým způsobem bude vyúčtování tepla pro vytápění počítáno a jaké veličiny budou mít na toto vyúčtování vliv v souvislosti s použitím této měřicí techniky.

Elektronický indikátor IRTN pracuje na principu snímání charakteristické povrchové teploty otopného tělesa (jednočidlový), případně i teploty místnosti (dvoučidlový) v určitém časovém intervalu. Teplo z povrchu otopného tělesa je přiváděno k snímači uvnitř elektronického indikátoru RTN pomocí tepelného můstku. Snímačem zjištěné hodnoty teplot jsou dále zpracovávány mikroprocesorem, který matematickými operacemi vyhodnocuje a získané údaje převádí je na bezrozměrné jednotky (dílky), které následně zobrazuje na multifunkčním displeji.

Pro elektronické indikátory RTN platí převzatá evropská norma ČSN EN 834. Jednou za rok, po provedení všech odečtů elektronických indikátorů, se vypočítá součet spotřebních dílků u každého jednotlivého spotřebitele. Spotřební dílky získáme z odečtených dílků vynásobením redukčními koeficienty podle typu a výkonu otopného tělesa a podle polohy bytu vzhledem k plášti domu a vzhledem ke světovým stranám. Součet spotřebních dílků ze všech otopných těles v bytě charakterizuje individuální spotřebu tepla dané bytové nebo nebytové jednotky. Pro ověření správnosti koeficientů doporučujeme vždy zkontrolovat při odečtu počty článků vašich otopných těles, uvedené v odečtovém listu.

Součet spotřebních dílků se provede pro každý byt domu. Celkovým součtem všech díků za jednotlivé byty, tedy součtem za celý dům podělíme spotřební část nákladů na vytápění domu a dostaneme cenu jednoho dílku. Touto cenou násobíme počet přepočtených dílků vašeho bytu a dostaneme Váš podíl spotřebních nákladů na celkové spotřebě domu.

Rozúčtování se řídí vyhláškou Ministerstva pro místní rozvoj ČR číslo 372/2001 Sb., podle které se celkové náklady na vytápění domu rozdělí na dvě části: část základní (40-50 %) se rozpočítává na jednotlivé byty podle velikosti započitatelné podlahové plochy a část spotřební (50-60 %), která se rozpočítává podle odečtu měřidel tepla nebo indikátorů RTN dle výše popsaného postupu.

V případě, že spotřebitel neumožní montáž nebo následný odečet indikátorů RTN v předem oznámeném termínu, popřípadě v náhradním termínu, bude jeho spotřeba tepla stanovena v souladu s vyhláškou MMR č. 372/2001 Sb. náhradním způsobem, a to následujícím způsobem: spotřební složka nákladů bude stanovena jako 1,6násobek průměrné hodnoty spotřební složky nákladů připadající na 1m² započitatelné podlahové plochy zúčtovací jednotky (jednoho nebo několika domů). To znamená, že konečný spotřebitel zaplatí v tomto případě ve spotřební složce za 1m² započitatelné plochy 1,6 krát více než je průměr v zúčtovací jednotce. V tomto případě se nejedná o sankci, uplatněním tohoto opatření se nezvýší celkové náklady na vytápění objektu ani z něho nemá prospěch případný vlastník budovy . Navýšením spotřební složky v případě neumožnění montáže nebo odečtu se vždy rozúčtovává ve prospěch ostatních spotřebitelů v zúčtovací jednotce a ve své podstatě toto navýšení představuje přibližně nejvýše možné využití kapacity ústředního vytápění v daném prostoru.